

Jurisprudentie

Zaak C-106/17

**Paweł Hofsoe
tegen**

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG

(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Sąd Okręgowy w Szczecinie)

„Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 11, lid 1, onder b), en artikel 13, lid 2 – Bevoegdheid in verzekeringszaken – Personele werkingssfeer – Begrip ‚getroffene’ – Professional in de verzekeringssector – Daarvan uitgesloten”

Samenvatting – Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 31 januari 2018

1. *Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening nr. 1215/2012 – Bevoegdheid in verzekeringszaken – Vorderingen ingesteld tegen de verzekeraar – Bijzondere bevoegdheidsregels die ertoe strekken de zwakke partij te beschermen – Draagwijdte – Betrekkingen tussen professionals in de verzekeringssector – Daarvan uitgesloten*

[Verordening nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad, art. 11, lid 1, b) en 13, lid 2]

2. *Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Verordening 1215/2012 – Bevoegdheid in verzekeringszaken – Vorderingen ingesteld tegen de verzekeraar – Rechtstreekse vordering van de getroffene – Begrip „getroffene” – Professional in de verzekeringssector – Invordering van verzekeringsuitkeringen als contractuele cessionaris – Daarvan uitgesloten*

[Verordening nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad, overwegingen 15 en 18 en art. 11, lid 1, b) en 13, lid 2]

1. Zie de tekst van de beslissing.

(zie punten 41, 42)

2. Artikel 13, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van die verordening, moet aldus worden uitgelegd dat het niet kan worden aangevoerd door een natuurlijke persoon van wie de beroepsactiviteit met name bestaat in het instellen van schadevorderingen tegen verzekeraars en die zich op een met het slachtoffer van een verkeersongeval gesloten overeenkomst voor de cessie van een schuldvordering beroept om de

burgerlijkeaansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van het ongeval te dagvaarden voor een rechter van de lidstaat waar de getroffene zijn woonplaats heeft en die niet de lidstaat is waar de verzekeraar is gevestigd.

Weliswaar heeft afdeling 3 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012, zoals in overweging 18 van deze verordening wordt gepreciseerd, tot doel de zwakkere partij te beschermen door middel van bevoegdheidsregels die gunstiger zijn voor haar belangen dan de algemene regels, maar het blijkt dat de vordering die in het hoofdgeding aan de orde is, een vordering tussen professionals is en de processituatie van een zwakker geachte partij niet ongunstig kan beïnvloeden (zie in die zin arrest van 21 januari 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, punten 29 en 30). In dit verband brengt de omstandigheid dat een professional als Hofsoe zijn activiteit uitoefent in het kader van een kleine structuur, niet met zich mee dat hij ten opzichte van de verzekeraar als een zwakkere partij moet worden beschouwd. Een beoordeling per geval of een dergelijke professional als een „zwakke partij” kan worden aangemerkt en onder het begrip „getroffene” in de zin van artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1512/2012 kan vallen, zou namelijk een risico van rechtsonzekerheid doen ontstaan en in strijd zijn met de in overweging 15 van die verordening vermelde doelstelling dat de bevoegdheidsregels in hoge mate voorspelbaar moeten zijn (zie in die zin arrest van 20 juli 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, punt 34).

(zie punten 44, 45, 47 en dictum)